

מ"ת 21938/07/18 - מדינת ישראל נגד סאלם גווילס, חמדי עבדאלקאדר, חסאם עבדאלקאדר

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 21938-07-18 ישראל נ' גווילס (עציר) ואח'
מ"ת 50289-07-18 מדינת ישראל נ' עבדאלקאדר (עציר)
תיק חיצוני: 2719/2018

בפני כבוד השופט אביגדור דורות
המבקשת
נגד
המשיבים
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד אורי גולדשטיין
1. סאלם גווילס (עציר) ע"י ב"כ עו"ד ס' רושרוש
2. חמדי עבדאלקאדר (עציר)
3. חסאם עבדאלקאדר (עציר)

החלטה (משיב 1)

1. לפני בקשה למעצרו של המשיב 1 (להלן: "המשיב") עד לתום ההליכים.

2. כנגד המשיב ושניים אחרים הוגש כתב אישום המייחס לו שני אישומים. על פי האישום הראשון, שוחח סוכן משטרה עם המשיב בחודש אפריל 2017 והתעניין ברכישת אקדח. המשיב אמר כי יבדוק את העניין ובהמשך פנה לסוכן והציע לו להצטרף אליו לנסיעה לרמאללה, שם פגשו המשיב והסוכן באדם שהציג בפניהם רובה M-16 ואקדח. האחר ציין כי מחיר האקדח הינו 30,000 ₪ אולם בסופו של יום העסקה לא יצאה אל הפועל. ביום 4.5.17 התקשר המשיב לנאשם מס' 2 ואמר לו כי הוא מחפש אקדח למכירה והם אף שוחחו על מחירו של האקדח. בהמשך לכך, התקשר המשיב לסוכן ומסר לו כי איתר עבורו אקדח לרכישה והציע לו לבוא לראותו. בשעות הערב נסעו הסוכן והמשיב למחנה הפליטים קלנדיה שם פגשו בנאשם 2 והשלושה נסעו לביתו של האחרון, שם מסר הנאשם 2 לסוכן את האקדח לבדיקה. בהמשך סיכמו הסוכן והנאשם 2 את מחיר העסקה בסך של 20,000 ₪ והמשיב ביקש מהסוכן סך של 3,000 ₪ עבור תיוכו בעסקה. ביום 8.5.17 אסף המשיב את הסוכן ורכבו והשניים נסעו לעבר ביתו של נאשם 2 כאשר במהלך הנסיעה העביר הסוכן לידי המשיב סך של 3,000 ₪ עבור חלקו בעסקה. בהגיעם לביתו של נאשם 2 נמכר האקדח לסוכן בתמורה ל-20,000 ₪ ששולמה לידי הנאשם 2. בגין הדברים הנ"ל הואשם המשיב בסחר בנשק, עבירה לפי סעיף 144 (ב2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

על פי האישום השני, במהלך חודש ינואר 2018 פגש הסוכן במשיב ובמהלך המפגש הראה לו המשיב תמונה של נשק מסוג M-16 ושאף אותו האם הוא מעוניין בו. הסוכן אמר כי יבדוק האם יש לקוח המעוניין בנשק וכאשר חזר עם תשובה חיובית נתן המשיב לסוכן את מספר הטלפון של נאשם 2 לצורך התקשרות ישירה עימו. המשיב האישום השני נוגע לחלקם של נאשם 2 ונאשם 3 ולניסיון למכירת הנשק

תמורת כ-42,000 ₪ אולם עקב תקלה שהתגלתה בנשק הודיע הסוכן כי אינו מעוניין בביצוע העסקה. בגין הדברים הנ"ל, הואשם המשיב בניסיון סחר בנשק, עבירה לפי סעיף 144(ב2) לחוק בצירוף סעיף 25 לחוק.

3. ביום 15.8.18 קבע בית משפט זה (כב' השופט א' רובין) כי ב"כ המשיב הסכים בדיון לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר. בגדרה של ההחלטה נקבע כי שירות המבחן יגיש תסקיר משלים בעניינו של המשיב.

4. על פי התסקיר מיום 8.8.18, למשיב הרשעה אחת משנת 2016 בגין ביצוע עבירת סיוע להתפרצות למגורים, בגינה נשפט לארבעה חודשי מאסר בעבודות שירות. שירות המבחן התרשם כי בשל מחויבותו לתפקידו המשפחתי בשנים האחרונות המשיב עורך מאמצים לנהל אורח חיים מתפקד וחווה מעצרו הנוכחי כאירוע חריג לאורחות חייו.

5. ביום 19.8.18 הוגש תסקיר משלים ובו צוין כי המשיב מקיים קשרים חברתיים שוליים ועל פי ההתרשמות של שירות המבחן מדובר באדם בעל דפוסי אישיות מניפולטיביים. שירות המבחן העריך כי רמת הסיכון למעורבותו של המשיב בעבירות אלימות הינה בינונית וכי תוצאותיה, במידה ויצאו לפועל, עשויות להיות ברמה נמוכה. שירות המבחן בחן את האפשרות של שחרור למעצר בית בדירה שכורה שנשכרה על ידי בני משפחתו של המשיב בבית חנינה והמליץ על שחרורו לאותה דירה, בפיקוח מספר מפקחים עליהם המליץ. כמו כן, הומלץ להעמיד את המשיב בפיקוח מעצר למשך שישה חודשים.

6. בדיון שהתקיים היום טענה המבקשת כי מכתב האישום עולה תמונה של נאשם שיש לו מעורבות בעולם הנשק; כי מדובר בשתי עסקאות שונות, עבורם שולמה תמורה משמעותית וכי המשיב נוטל חלק דומיננטי במערך העברייני שכלל, כאמור, שלושה נאשמים. עוד צוין, כי מסוכנות המשיב נלמדת מעברו הפלילי ומכך שלמרות שריצה מעצר של ארבעה חודשים סמוך לביצוע העבירות בעניינו, לא הורתה המשיב.

7. לטענת ב"כ המשיב בדיון, חלקו של המשיב באישום הראשון מצטמצם לקבלת דמי תיווך בסך של 3,000 ₪ כאשר בין הסוכן למשיב ולנאשם 2 ישנה היכרות ארוכת שנים, כמפורט בחלק הכללי של כתב האישום. בכל הנוגע לאישום השני, צוין, כי רק הסעיף הראשון באותו אישום מתייחס למשיב וכי כל שאר הסעיפים נוגעים לחלקם של הנאשמים 2 ו-3. עוד צוין ב"כ המשיב, כי מדובר באדם בן 32 נשוי ואב לשניים שלא ריצה עונש מעצר בפועל אלא עבודות שירות בלבד וכי המעשה בגינו הורשע אירע בשנת 2014, דהיינו, כשלוש שנים לפני מועד האירועים באישום הראשון. ב"כ המשיב ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן וגם הסכים כי המשיב יעצר בפיקוח אלקטרוני.

8. כידוע, עבירת נשק לפי סעיף 144 לחוק העונשין היא "עבירת ביטחון" כהגדרתה בסעיף 35(ב) לחוק

סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: "**חוק המעצרים**") והיא מקימה עילת מעצר סטטוטורית לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק זה. בנוסף, במקרה דנן קיימת עילת מעצר נוספת לפי סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים, נוכח המסוכנות הנשקפת מן המשיב, הנובעת מעבירות נשק.

9. בפסיקה נקבע כי המסוכנות הנובעת מעבירות נשק היא כזו אשר בדרך כלל לא ניתן לאיינה בדרך של חלופת מעצר ועל כן, בית המשפט ייעתר לשחרור לחלופת מעצר בעבירות אלה במקרים חריגים בלבד (בש"פ 3781/18 **צרצור נ' מדינת ישראל** (22.5.18) בפסקה 15; בש"פ 5174/17 **אבו טהה נ' מדינת ישראל** (3.7.17) בפסקה 7 (להלן: "**עניין אבו טהה**"); בש"פ 4146/17 **שלאעטה נ' מדינת ישראל** (29.5.17) פסקה 19) (להלן: "**עניין שלאעטה**"). הדברים האמורים יפים גם למעצר בפיקוח אלקטרוני, כפי שמורה סעיף 21(א) לחוק המעצרים (עניין אבו טהה, פסקה 7 ועניין שלאעטה, פסקה 19). הגם שאין לשלול מעיקרא אפשרות לשחרור גם במקרה של סחר בנשק נדרש שתקיימנה נסיבות חריגות.

10. נקבע כי גיל צעיר ועבר פלילי נקי לא מהווים כשלעצמם נסיבות חריגות המצדיקות שחרור לחלופה בעבירות נשק (בש"פ 4889/13 **קרקי נ' מדינת ישראל** (25.7.13) פסקה 4 (להלן: "**עניין קרקי**"); בש"פ 6305/11 **מדינת ישראל נ' אל לטיף** (7.9.11) פסקה 13). כמו כן, עמדת הפסקה המסתייגת מפיקוח של קרובי משפחה על חלופת מעצר, אף באותם מקרים נדירים בהם חלופה כזו מתקבלת בהקשר של עבירות נשק (בש"פ 4850/08 **אבו האניה נ' מדינת ישראל** (10.6.08) פסקה ז'; בש"פ 9713/17 **שקיר נ' מדינת ישראל** (27.12.17) פסקה 11).

11. שירות המבחן קבע בתסקיר מיום 19.8.18 כי הוא מעריך את רמת הסיכון למעורבות המשיב בעבירות אלימות כבינונית וכי תוצאותיה, במידה ויצאו לפועל, עשויות להיות ברמה נמוכה. קשה לקבל את הערכת שירות המבחן במקרה זה. ראשית, לא מדובר בסיכון לעבירת אלימות, אלא בסיכון לעבירות של סחר בנשק. שנית, התוצאות של מכירת נשק אינן יכולות להתאפיין ברמה נמוכה:

"אדם שכך סוחר בנשק, בימינו ובמקומנו, אין ספק לדעתי שהוא מסכן את שלום הציבור וביטחונו. מבחינתו של העורר, יפלו כלי הנשק למי שיפלו, ובלבד שהוא יזכה בבצע כסף. איש זה מסוכן הוא לציבור ומסוכנותו ניכרת במעשיו. בשים לב לנסיבות העניין גם תחליף מעצר לא יסכון" (בש"פ 508/96 **מקארי נ' מדינת ישראל** (28.1.96)).

למקרים בהם המלצת שירות המבחן לשחרור נאשם בעבירות נשק לחלופה נדחתה על ידי בית המשפט ראו: בש"פ 6145/16 **אבו חצירה נ' מדינת ישראל** (15.9.16) פסקה 16; עניין קרקי; בש"פ 5573/13 **אדרי נ' מדינת ישראל** (18.8.13) פסקה 11).

12. אכן, יש צדק מסוים בטענותיו של ב"כ המשיב ביחס לדרך הצגת הדברים על ידי המבקשת. ראשית, קשה לומר כי חלקו של המשיב בכתב האישום הינו חלק דומיננטי באותו מערך עברייני, כפי שטען ב"כ המבקשת. נראה כי חלקם של הנאשמים האחרים דומיננטי יותר מחלקו. שנית, קשה לומר שהמשיב קיבל תמורה משמעותית בשתי העסקאות, בנסיבות בהן העסקה השנייה לא יצאה אל הפועל ובעסקה הראשונה קיבל דמי תיווך בסך של 3,000 ₪. שלישית, בניגוד לנטען על ידי המבקשת, המשיב לא ריצה עונש מאסר בפועל אלא עבודות שירות בלבד. בהחלטת בית משפט זה (כב' השופט א' רובין) מיום 16.8.18 ביחס לנאשם מס' 3 הודגש כי הנ"ל נטל חלק משמעותי בניסיון לקדם את העסקה באישום השני, על ידי כך שהציג את הנשק לסוכן המשטרה, הדגים כיצד הוא יורה ואף ניסה לתקן את הנשק כאשר התברר שיש בו תקלה. בית המשפט קבע כי ניסיונו של הנאשם השלישי לתקן את הנשק במכוניתו של הסוכן ונכונותו להחליף את קנה הנשק מלמדת על קרבתו של אותו נאשם לעולם הנשק. ביחס לאותו נאשם נקבע כי אף מעצרו באיזוק אלקטרוני איננו יכול לאיין באופן סביר את המסוכנות הגלומה בו, שכן ניתן לקדם עסקאות נשק גם כאשר הנאשם שוהה במעצר בית בפיקוח אלקטרוני. בעניין אחרון זה ראו את החלטת בית משפט זה (כב' השופט כ' מוסק) מיום 24.7.18 במ"ת 21863-07-18 **מדינת ישראל נ' שרקאווי** ומ"ת 31543-07-18 **ישראל נ' סיאם**. ב"כ המשיב הפנה לבש"פ 4504/18 שבו קיבל בית המשפט העליון ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בגדרה הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. באותו מקרה, ציין בית המשפט העליון בהחלטתו מיום 19.6.18, כי קיימת חולשה של ממש בעוצמת הראיות לגבי העורר וכלל לא ברור מה היה תפקידו. נקבע, כי החולשה בעוצמת הראיות מצדיקה את המרת המעצר בפועל במעצר באיזוק אלקטרוני, בפיקוח הערבים שהומלצו על ידי שירות המבחן. לא ניתן להסיק מהחלטה זו על המקרה שלפנינו שבו הוסכם לקיומן של ראיות לכאורה.

13. במקרה זה התלבטתי האם ניתן לאיין את המסוכנות בדרך של מעצר בפיקוח אלקטרוני, אולם באתי לכלל מסקנה שאין בענייננו נסיבות כה חריגות ויוצאות דופן, המצדיקות לסטות מן הכלל בדבר מעצר ממש בעבירות נשק. על פי האישום הראשון, היה זה המשיב שפנה לסוכן והציע לו להצטרף אליו לנסיעה לרמאללה שם פגשו במי שהציג בפניהם רובה M-16 ואקדח. במועד אחר, התקשר המשיב לנאשם 2 ואמר לו כי הוא מחפש אקדח למכירה. לאחר מכן, התקשר המשיב לסוכן, מסר לו כי איתר עבורו אקדח לרכישה והציע לו לבוא לראותו במחנה הפליטים קלנדיה. אף שבסופו של יום "זכה" המשיב בדמי תיווך בסך 3,000 ₪ ולא במלוא התמורה בסך של 20,000 ₪, מדובר במעורבות ממשית בעסקת הנשק. על פי האישום השני, הראה המשיב לסוכן תמונה של נשק מסוג M-16 ושאל אותו האם הוא מעוניין בו. עולה מן הדברים כי אין מדובר בביצוע לכאורי של עבירה אחת אלא בשני מקרים שונים בהם היה למשיב חלק פעיל, שבוצעו לכאורה בהפרש של למעלה מ-6 חודשים, כאשר מדובר באקדח ובנשק אוטומטי, שהסיכון ממנו הינו רב.

כבר נפסק כי מסירת נשק קטלני לאחר, תוך עצימת עיניים ובלא אכפתיות ביחס לשימוש שיעשה בו, כמוה כהחזקת נשק כדי לאפשר פעילות פלילית אפשרית בעתיד (בש"פ 2470/91 **מדינת ישראל נ' סביח** (7.6.91) פסקה 2). זאת ועוד, אין מדובר בצעיר שתפקד באופן נורמטיבי עד מעצרו אלא באדם בעל עבר פלילי, שנידון למאסר בדרך של עבודות שירות וזאת בשנת 2016, כשנה אחת בלבד לפני מועד המעשים המפורטים באישום הראשון בכתב האישום.

14. לנוכח הדברים האמורים, הגעתי למסקנה כי יש להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים בתיק העיקרי.

המזכירות תעביר את ההחלטה לשב"ס ולשירות המבחן.

ניתנה היום, י"א אלול תשע"ח, 22 אוגוסט 2018, במעמד הנוכחים.